

a fügefafa ágára akasztod
árulásodat, a hal szájában
harmincegy ezüstpéNZ, a nyugalom
helyére a próféta nem jut el.

Hajnalban oltárt épít a holttest
elégetése végett Abjatár,
az orosz nyelv szépségéről beszél,
páros rímeket hord az őszi szél,
egymásba ér a szorgos és a rest,
a látomások között nincs határ,
elkezdődhetetlen a végtelen,
próféta tűnődik a végeken,
ördögöt angyal majd házfalra fest,
törvényszegések nélkül nincs szabály.

Az új lakó a régi házba költ,
a lélek testet, aztán nyelvet ölt,
ha Abjatár nevét nem ismered,
meg nem törtéنتté történet tehet,
a tévedés lépcsőházában ülsz,
hiába futsz, meg mégsem menekülsz,
látszat láttatja látszatát megint,
a boldogság, mint utcalány, leint,
fizetni kell, a maszkért arcodat,
zuhannak az égből a madarak.

Bánfalvi Samu

Pestisdoktor

A pestisdoktor keze alól indítom a beszédet:
vissza akarok költözni a test óhazájába, lecsiszolni az éleket,
az ujjbegyek dárdahegyét. Kopjon az érdes felhám,
szakadjon a hályog, tisztuljon a korrupt látás.

A doktor gyógyfüvei bódítanak, de így is fel tudom sorolni
gyerekkoromtól kezdve, min sírtam és hol: a döbbenet volt a legtöbb,
amit egy sérülés kiváltott, meredtem a felszakadt bőrre,
mikor odagyűlt az összes fájdalom, mert a seb
felébreszti és magához csalogatja, nem teremti
a test rejtékpontjain, apró göbökben alvó fájdalmat: megrándul bennük
a fészkelődő öntudat, mikor apám az arcomhoz ér.

A doktor fekete kendővel törölgeti apám rózsaszínre dagadt szemhéját, borogatást rak hevült homlokára. Ahogy apám szeret, olyan vallásosan és feltétel nélkül, csak egy túlélő gyereke tud. A doktor kesztyűjén finom por, cipőtalpán növények vére, és ugyanaz az édeskés szag, akárhonnán jött. Füsttől patinás ezüstmedált hord nyakában, ujjain elveszett családi ékszerek zörögnek. El kell égetni a történeteket, hogy kiterjedhessen a test: valahányszor nem tudok sírni, csőrébe veszi egy tárgyam.

Nagyanyám szerint a szagok maradnak meg legerősebben. Megkötnék és a szervekbe költöznek a percek, amiket senkinek, soha. A félelem testnyílásokon keresztül távozik, helyet enged. A szem berántja tereit: Mártírok útja, második emeleti garzon, a marhavagonok szervezetévé zsúfolódott tömeg. Nem érezni rozsmaringot és levendulát, csak a tiszta tűzszagot, a doktor a fájdalmat vassal kergeti vissza a testbe, mikor a történetekkel együtt menekülni próbál.

*Ha sokáig ébren maradsz, hallani kezded a kopogást.
Ütögeti a lépcsőfokokat, tapogatja a festmények keretét,
megböki az ülőgarnitúrán a halott bőrt.
Vigyázz, felismeri a tettetett alvást. Hunyd le a szemed,
lélegezz mélyen, vezessen álmodhoz a szag.
Meg kell szeretni a pestisdoktort. Hagyni kell, hogy
pálcájával kitapints a fészkelődő göcöket, a párhuzamos ideg-
rendszer csomópontjait, ahol magadban hordod
apád vizenyős szemét, nagyanyád kénes hallgatását,
dédzüleid légszomját és halálsikolyait.*

gép

zuhog ahonnan nincs most levegő minden mondat zuhogó szürke deszkák poró-
zus ujjpercek a gyertyák kézfejig égnek az ujjak a porban nyelv alá ragad az ujjakra
a viasz nyakra viaszos ujj tapad négy égtáj felől kabátok mint fekete télikabátok a
föltartott csecsemővirág gyökerei fáznak a villanó bőrfelületek dermedt lárvák az
erek lerakódnak a mondatok mint a koleszterin a lepedék a dohánypernye működik
a test működik mint a szervezet mint a szervek működnek mint az agyműködés mint
az erek a vért a szervekbe és a szervek a vér által mint egy gép mint test működik
mint egy szervezet a gép takarásában ketten télikabátban öntik a szövegtestbe a
hamut mint fekete hamut az a férfi egyedül vagyis a kettő kabátban vagy a három
a sapkában zakóban vagy vasalt ingben tar foltra fésült őszülő hajjal csupasz kézzel
vagy kesztyűben áll a szerkezet centrumában a remegő térdű a rongyszorongató a
szájharapdáló a máriaszobor-testtartású a márványpofájú a fújtató szerkezet centru-
mában a sűrűsödő esőben